

אורי צבי

זוהר הקדוש מיטין פידוש מתוק מדבש אויף די פרשה

ז"כ	וילנא	מתוק מדבש
ראשון	רא ע"ב, רב ע"א וע"ב	ש"סג
שני	ר"ג ע"א, וע"ב	ש"סח
שלישי	ר"ד ע"א וע"ב	ש"עא
רביעי	ר"טו ע"א וע"ב	ש"עד
חמישי	ר"טז ע"א וע"ב	ש"עה
שישי	ר"יז ע"א	ש"פז
שבת	ר"יז ע"ב	ש"צה

פרשת עקב תשפ"א 43 עלון מס' 43 פרשת עקב תשפ"א י"ל בעזהש"ו"ת ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

לימוד התורה בסעודה, היא המלחמה להתגבר על תאות האכילה

תנ"ינא מנהג השני [מהמנהגים שהזכיר הרעיא מהימנא בעניני הסעודה], בעל הבית בוצע, פדי שייכצע בעין יפה ועל ידי זה ימשיך ברכת ה' על הלחם, ומשלים ברכתא ומשלים ומסיים את ברכת המוציא, ולבתר בוצע ורק אחר כך הוא בוצע, ואוקמוה רבנן דמתנתיין ופירושו חכמי המשנה (נמס' גלכות דף מו ע"ב), דאין המסובין רשאיין לטעום עד שייטעום המברך כי הוא הצנור הממשיך את השפע לכולם, ולית הבוצע רשאי לטעום וכן אין הבוצע רשאי לטעום מן הלחם, עד שייכלה אמן מפי המסובין כי גם אמן הוא מן הברכה (כס"י טס), ואם רעותיה לחלק פבוד ואם רצונו של בעל הבית לכבד לאחד מן המסובין שיבצע תחילה הרשות בידיה הרשות בידו ויכול לכבדו. ועוד אוקמוה ועוד פירושו חז"ל (סס דף מו ע"ב), דאורח מברך ברכת המזון, וטעם הדבר בגין דיברך לבעל הבית כדי שיברך את הבעל הבית, כמבואר שם נוסח הברכה שיברך [וכו'].

אדהכי הא בוצינא קדישא אתא לגביה בתוך כך בא המאור הקדוש רבי שמעון אל הרעיא מהימנא, ואמר לו, רעיא מהימנא בדידי הוה עובדא, כי יומא חד אזילנא אנא וחרבינא לאכסניא חדא יום אחד הלכתי אני והחברים שלי למלון אחד, והנה תמן ינוקא חדא והיה שם תינוק אחד, כמבואר בפרשת בלק (דף קפו ע"ב), קם ותקין לן מנרתא ופתורא איהו מגרמיה קם והתקין לנו מעצמו מנורה ושלחן, פאלו הנה מעשרין שנין כאילו היה בן עשרים שנה, ולא הנה אלא מפן חמש שנין ולא היה אלא בן חמש שנים, ותקין פתורא מפל

ע"ט

זאל צום ערשט אויפשינידן די פרויט, האט ער דעם ערלויבעניש דערצו און ער מעג אים מכבד זיין. און נאך האבן חז"ל דארט ערקלערט, אז דער נאסט בענטשט ברכת המזון, און דער טעם דערפון פדי ער זאל בענטשן דעם בעל הבית, אזוי ווי עס ווערט דארט ערקלערט דעם נוסח פון די ברכה וואס ער זאל אים בענטשן [וכו'].

לערנען תורה ביי די סעודה. איז די מלחמה זיך צו שטארקן אויף תאות האכילה דעם צווייטן פירונג [פון די פירונגען וואס דער רעיא מהימנא האט דערמאנט וועגן די ענינים פון א סעודה], אז דער בעל הבית שניידט אויף די פרויט, פדי ער זאל שניידן מיט א גוט אויג און דורכדעם וועט ער אראפציען די ברכה פונעם אויפערשטן אויף די פרויט, און ער פירט אים די ברכה פון המוציא, און נאר נאכדעם שניידט ער אויף די פרויט, און די חכמים פון די משנה האבן עס ערקלערט (אין מסכת ברכות דף מו ע"א), אז די באטייליגטע ביי די סעודה טארן נישט אנהייבן צו עסן ביז דער וואס מאכט די ברכה הייבט אן צו עסן, ווייל ער איז דער צנור וועלכער ברענגט אראפ דער שפע פאר זיי אלע, און אזוי אויך טאר נישט דער וואס שניידט אויף די פרויט עסן פון די פרויט, ביז די באטייליגטע ענדיגן צו ענטפערן אמן, ווייל אויך אמן איז פון די ברכה, און אויב וויל דער בעל הבית מכבד זיין איינעם פון די באטייליגטע אז ער

אינצווישן איז אנגעקומען דער הייליגער פאלייכטונג רבי שמעון צו דעם רעיא מהימנא, און ער האט געזאגט צו אים, געברייער פאסטוד, מיט מיר איז געווען די מעשה, ווייל איינמאל בין איך געגאנגען מיט מיינע חברים צו א נאכטהוי, און עס איז געווען דארט א קינד (אזוי ווי דאס ווערט ערקלערט אין פרשת בלק, דף קפו ע"א), און ער איז פון זיך אליין אויפגעשטאנען און ער האט אנגעגרייט פאר אויג א לייכטער און א טיש, און ער איז אלט געווען נישט מער ווי פינף יאר, און ער האט צוגעגרייט א טיש פון אלע סארטן עסן און טרינקען, דאס מיינט אז ער האט

מיני מאכל ומשתה וערך שלחן מכל מיני מאכל ומשתה, ר"ל גילה לנו כמה מיני סודות בתורה. אָמַר לנו הינוקא
 הָא אוקמוה רבנן הרי פירשו חכמים, דְּבַעַל הַבֵּית בּוֹצֵעַ וְאוֹרַח מְבַרְךָ ויש לי מה לחדש על זה, אָבֵל צָעִיר
 אָנִי לְיָמִים וְאַתֶּם יְשִׁישִׁים, עַל פֶּן זַחְלָתִי וְאִירָא מַחוֹת דְּעֵי אֲתָכֶם אַבֵּל אֲנִי צָעִיר לְיָמִים וְאַתֶּם זִקְנִים, עַל
 כֵּן יִרְאֵתִי מִלְּהַגִּיד דַּעְתִּי לָכֶם, עַד דְּאֵטוּל רְשׁוּת מַכֶּם עַד שְׁאִקָּה רְשׁוּת מַכֶּם, אָמְרָנָא לֵיהּ, אִימָא בְּרִי מְלֹאכָא
 דִּיהו"ה אַמְרָנָא לֵנו, אַמּוֹר בֶּן הַדּוּמָה לְמַלְאךְ ה'.

אָמַר לָן אַמַר לָנו, אֶתוּן בְּעִיתוֹן לֶחֶם תְּפַנּוּקֵי בְּלֹא קֶרְבָּא הַאם אַתֶּם רוֹצִים לֵאכּוֹל סְעוּדָה שֶׁל מַעֲדָנִים בְּלֹא
 מַלְחַמְתָּה שֶׁל תּוֹרָה, אִו לֶחֶם בְּקֶרְבָּא או תרצו לֵאכּוֹל הַסְעוּדָה בְּמַלְחַמְתָּה שֶׁל תּוֹרָה, דְּהִכֵּי אִוְקָמוּה רַבְּנָן
 דְּמִתְנִיתִין כִּי כַךְ פִּירְשׁו חֲכָמֵי הַמִּשְׁנָה, שְׁעַת אֲכִילָה שְׁעַת מְלַחְמָה כִּי אִז צָרִיךְ לְלַחֹם בְּמַלְחַמְתָּה שֶׁל תּוֹרָה, (אִי
 נְמִי, בְּלִימּוּד הַתּוֹרָה עַל הַשְּׁלַחן לֹחֲמִים עִם הַסְטְרָא אַחֲרָא הַרוֹצֵה לְהַתְגַּבֵּר עַל הָאָדָם בַּתּוֹרָה אֲכִילָה), וְאִי בְּעִיתוֹ לְמַהוּי קֶרְבָּא
 עֲלֵיהּ וְאִם תִּרְצוּ שֶׁתְּהִיָּה מַלְחַמְתָּה שֶׁל תּוֹרָה עַל הַשְּׁלַחן, אִז לֵית חַד אֲכִיל אֲלֵא מֵאֵן דְּנִצַּח קֶרְבָּא אִין אַחַד מִמֶּנּוּ
 אוֹכֵל אֵלֶּא מִי שִׁנְצַח אֶת הַמַּלְחָמָה, הֵינּוּ מִי שִׁתְּגַבֵּר מִחֲבֵרָיו בְּגִלּוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה, אִיהוּ אֲכִיל וּבּוֹצֵעַ לְכַלְהוּ הוּא
 יֹאכֵל, דְּהֵינּוּ הוּא יִבְצֵעַ וְיִבְרַךְ לְהוֹצִיא אֶת כָּל הַמְּסוּבִין (כִּי הוּא נִצְמַח עַל הַצֵּם הַעֲלִיּוֹן שְׁהוּא הַקִּצָּה הַמַּחֲלֵק מוֹזֵן לְכָל).
 (דף ע"ב ברע"מ, ובביאורינו כרך טו עמ' קנט-קסב)

שירה וזמרה בסעודת שבת לכבוד השכינה

עֲשֶׂה דְּבָרִים צָרִיךְ אָדָם לְמַעַבְד בְּסְעוּדָתָא עֲשֶׂה דְּבָרִים צָרִיךְ הָאָדָם לַעֲשׂוֹת בְּסְעוּדָה, חַד א' נְטִילַת יָדַים.
 תְּנַיִנָא, לְתַקְנָא שְׁתֵּי כְּפָרוֹת לְשֶׁבֶת ב', לַהֲכִין ב' כְּכּוֹרוֹת לְשֶׁבֶת. תְּלִיתָא, לְמִיכַל תְּלַת סְעוּדָתִין ג', לֵאכּוֹל
 בְּשֶׁבֶת שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת. וְלֵאדְּסָפָא מַחּוּל עַל הַקִּדָּשׁ וְלַהוֹסִיף בְּשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ עַל כָּל דְּבַר יוֹתֵר מִמָּה שְׁעוֹשֶׂה בַּחּוּל כְּדִלְקָמֵן,
 רְבִיעָא, לְאַנְהָרָא פְּתוּרָא בְּשַׁרְגָּא ד', לְהַאִיר אֶת הַשְּׁלַחן בְּנֵר, כְּמָה דְּאוֹקְמוּהָ כְּמוֹ שֶׁפִּירְשׁו חז"ל (נמס' מנוחות דף
 פו ע"ג) שְׁלַחן בְּצַפּוֹן וּמְנוֹרָה בְּדָרוֹם מְכַאֵן רִמּוֹז שְׁעַל יַד הַשְּׁלַחן צָרִיךְ לְהִיֹּת מְנוֹרָה לְהַאִיר אֶת הַשְּׁלַחן, וְצָרִיךְ הַסְּפָה

ע"ט

דְּעִמְאַלְטָם וְעַמְ קִינְעֵר פּוֹן אוּנְוּ נִישְׁט עָסֵן נָאָר וְעַר עִם
 וְעַמְ בְּאוּנְוּ דִּי מְלַחְמָה, דָּאָם הֵיִיסְט דְּעַר פּוֹן דִּי חֲבָרִים
 וְאִם וְעַמ זִיד שְׁטאַרְקֵן פּוֹן זִינְע חֲבָרִים מִיָּטוֹן אוּיְפִרְעֵקֵן
 דִּי סוּדוֹת פּוֹן דִּי תּוֹרָה, עַר וְעַמ עָסֵן, דָּאָם הֵיִיסְט אִז עַר
 וְעַמ אוּיְפִשְׁנִידֵן דִּי בְּרוּיֵט אִז עַר וְעַמ פְּעֻנְטִשְׁן כְּדִי צו
 מוֹצִיא זִיין אֲלַע בְּאַמִּילִינְטֵעַ (ווייל עַר אִז אִין דִּי בְּחִינָה פּוֹן
 בַּעַל הַבַּיִת הַעֲלִיּוֹן וְאִם עַר אִז דְּעַר אוּיְפִרְעֵקֵר וְאִם עַר טִיִּילְט
 עָסֵן פֶּאַר נְעֻן אוּיְנַעִם).

זינגען ביי די סעודה פון שבת לכבוד די שכינה

צָעֵן זַאכֵן דָּאַרְף דְּעַר מְעַנְטֵשׁ טוֹן בֵּי דִי סְעוּדָה, א', נְטִילַת
 יָדַים, זִיד וְאוּשְׁן דִּי הַעֲנַם. ב', צוּיְגִיטִין צוּוִי בְּרוּיֵט
 פֶּאַר שְׁבֶת. ג', צו עָסֵן דְּרִי סְעוּדוֹת אוֹם שְׁבֶת, אִז צוּלִינְג
 אוֹם שְׁבֶת מְעַר אוּיְפִרְעֵקֵר זַאךְ וְאִם עַר טוֹט אוּיְפִרְעֵקֵר וְאוּאָךְ,
 אִזוּי ווי עָסֵן וְעַמ וויִיטְעַר עַרְקֵלְעֵרְט וְעַרְן. ד', צו בְּאַלִּיכְטֵן
 אוּיְפִן טִישׁ מִיֵּט אַ לִיכְט, אִזוּי ווי חז"ל הַאָבֵן עִם עַרְקֵלְעֵרְט
 (אִין מַסְפֵּת מְנַחֵת דָּף פּו ע"ב) דְּעַר טִישׁ אִז אִין צַפּוֹן זִיט אִז
 דִּי מְנוֹרָה אִין דְּרוֹם זִיט, פּוֹן דָּא אִז אַ רְמֵז אִז בֵּי דִי זִיט
 פּוֹנְעֵם טִישׁ דָּאַרְף זִיין אַ לִיכְטְעַר וְאִם זַאל בְּאַלִּיכְטֵן דְּעַם

אוּנְוּ מְגַלָּה גְּעוּעוֹן עֲמִילְכֵעַ סָאַרְטֵן סוּדוֹת אִין דִּי תּוֹרָה.
 דְּעַר קִינְד הָאָט גְּעוּאַגְט צו אוּנְוּ, דִּי חֲכָמִים הָאָבֵן שׁוּין
 עַרְקֵלְעֵרְט, אִז דְּעַר בַּעַל הַבַּיִת שְׁנִידִיט אוּיְפִרְעֵקֵר דִּי בְּרוּיֵט אִז
 דְּעַר גַּאסְט פְּעֻנְטִשְׁט בְּרַפְת הַמּוֹזֵן, אִז אִיד הָאָב וְאִם צו
 מְחַדֵּשׁ זִיין דְּעוּרִיף, אָבְעַר "צָעִיר אָנִי לְיָמִים וְאַתֶּם יְשִׁישִׁים,
 עַל פֶּן זַחְלָתִי וְאִירָא מַחוֹת דְּעֵי אֲתָכֶם", אִיד בִּין יוּגֵן אִין
 מְעַג אִז אִיר זְעַנְט אֲלַטְע מְעַנְטִשְׁן, דְּעַרִיבְעַר טְרִיִּיסֵל אִיד
 אִז אִיד הָאָב מוֹרָא פּוֹן אַרוּיִסְצוּאַנְגֵן מִיין מִינְיִנְג פֶּאַר אִיד,
 בִּין אִיד וְעַל גְּעַמְעוֹן עַרְלוּיְפֻעֵנִישׁ פּוֹן אִיד, הָאָבֵן מִיר גְּעוּאַגְט
 צו אִים, זַאל דְּעַר קִינְד זַאנְג, וְאִם עַר אִז עַגְדִּלִיד צו אַ
 מְלֹאךְ פּוֹנְעֵם אוּיְפִרְעֵקֵרְטֵן.

הָאָט עַר גְּעוּאַגְט צו אוּנְוּ, וויִילְט אִיר עָסֵן אַ סְעוּדָה פּוֹן
 גִּיטְעַר עָסֵן אִז דִּי מְלַחְמָה פּוֹן דִּי תּוֹרָה, אָדְעַר וויִילְט
 אִיר עָסֵן אַ סְעוּדָה מִיֵּט דִּי מְלַחְמָה פּוֹן דִּי תּוֹרָה, וויִיל
 אִזוּי הָאָבֵן עַרְקֵלְעֵרְט דִּי חֲכָמִים פּוֹן דִּי מִשְׁנָה, דִּי צִיט פּוֹן
 עָסֵן אִז אַ צִיט פּוֹן אַ מְלַחְמָה, וויִיל דְּעִמְאַלְטָם דָּאַרְף מְעַן
 קְעַמְפֵּן מִיָּטוֹן קַאמֵף פּוֹן דִּי תּוֹרָה (אָדְעַר אִז דְּעַר פִּשְׁט, דוּרְכֵן
 לְעַרְנֵעֵן תּוֹרָה בֵּיִים טִישׁ טוֹט מְעַן קְעַמְפֵּן מִיֵּט דִּי סְטְרָא אַחֲרָא וְאִם
 זי ווייל זִיד שְׁטאַרְקֵן אוּיְפִן מְעַנְטִשׁ מִיֵּט הַאֲוֵת אֲכִילָה), אִז אִזוּי
 וויִילְט אִיר אִז עָסֵן זַאל זִיין אַ מְלַחְמָה פּוֹן תּוֹרָה בֵּיִים טִישׁ,

וצריכים להסב בסעודה, פְּמָה דְּאַוּקְמוּהָ כמו שפירושו חז"ל (נמס' נרכות דף מז סע"ג), הִסְבּוּ אֶחָד מִבְּרֵךְ לְכָלֶם.

וטרם שהשלים ו' דברים הנוספים אמר ובשבת בכל מלוי צריך לאתוספא מחול על הקדש ובשבת בכל דבריו שעושה צריך להוסיף על מה שעשה בחול, דהיינו בין במאכליו ומשתינו שיאכל מאכלים וישתה משקאות טובים ומוטעמים יותר ממה שאכל ושתה בחול, בין בלבושיו שילבש בגדים יפים יותר ממה שלבש בחול, בין בהסבתיה דהיינו דצריך לתקנא ליה מספיה שפירא שצריך לתקן לו הסבה יפה, בכמה פרים וכסותות מרקמן המרוקמים בריקמה יפה, מפל דאית בביתיה מכל מה שיש לו בביתו, כמאן דתקין חופה לכלה כמו שמתקנים חופה לכלה, דשבתא איהי מלפתא ואיהי פלה כי שבת היא מלכה והיא הכלה, ובגין דא הוּוּ נפקי מארי מתניתין ערב שבת לאקדמותי לארחא ולכך היו יוצאים חכמי המשנה בערב שבת ומקדימים לקראתה בדרך, והוּוּ אמרי והיו אומרים בואי פלה בואי פלה (כמנאלי נמס' שנת דף קט ע"ט), וצריכין לאתערא שירה וחדוה בפתורא לגבה וצריכים לעורר על השלחן בשבת שירה ושמחה לכבוד שבת מלכתא (ואימא נמדנא שומר טוב, על זמור שיר ליום השבת, חז"ל כשהוא נכנס (השבת) לנו מקצלים אותו בשירה וזמרה).

ולא עוד אלא דאית רזא בגוונא אחרא ולא עוד אלא שיש סוד באופן אחר בשמחת ועונג שבת, דצריך לקבלא גבירתה שצריך האדם לקבל את הגבירה שהיא שבת המלכה, בכמה נהורין דשרגין בשבת בכמה אורות של נרות בשבת, ובכמה ענוגין ובכמה תענוגים בשמחת לבב, ולבושין שפירין ובלבושים יפים מיוחדים לשבת, וביתא מתקנא בכמה מאני דתקונא והבית יהיה מוכן בכמה כלים הצריכים לצורך תקון הדברים לשבת, בהספיה יפה לכל חד וחד ויהיה מתוקן הסבה יפה לכל אחד מבני ביתו. ובהאי חדוה ותקונא ובשמחה ותקון הזה, גרמין דאשתארת שפחה בישא, פחשוקא ברעבון בבכיה בהספד גורמים שנשארת שפחה הרעה שהיא הלילית [הנוקבא דס"מ], בחשך וברעבון בבכיה ובהספד, בלבושין אופמין פארמלתא והיא מלובשת בלבושים שחורים כמו אלמנה, דאי מלאה זו חרבה זו שאם מלאה הקדושה חרבה הקליפה.

ע"ט

(אזוי ווי דאם ווערט ערקלערט אין מספכת שבת דף קט ע"א), און מען דארף ערוועקן געזאנג און פרייד ביים טיש אום שבת לכבוד שבת המלכה (און עס שטייט אין מדרש שחר טוב אויף "זמור שיר ליום השבת" - ווען דער שבת קובט אריין, געמען מיר אים אויף מיט געזאנג).

און נישט נאר דאס, נאר עס איז אויך דא א סוד אויף אן אנדער אופן וועגן די פרייד און פארגעניגן פון שבת, אז דער מענטש דארף אויפגעמען די הארנטע וואס זי איז שבת המלכה, מיט עטליכע ליכטיגקייטן פון די ליכט אום שבת, און מיט עטליכע פארנעניגנס מיט שמחה פונעם הארץ, און מיט שיינע און ספעציעלע קליידער פאר שבת, און דאס הויז זאל זיין גרייט מיט עטליכע פלים וואס מען דארף האבן פדי אנצוגרייטן די זאכן פאר שבת, און עס זאל זיין אנגעגרייט א שיינעם אנגענונג פאר יעדן איינעם פון די מענטשן פון זיין הויז. און דורך אט דעם פרייד און צוגרייטיג, ברענגט מען צו אז די שלעכטע דינסט וואס זי איז דער לילית [די נוקבא פונעם ס"מ], אין פינסטערניש און אין הונגער אין געוויין און אין קלאג, און זי איז אנגעטון אין שווארצע קליידער אזוי ווי אן אלמנה, ווייל אויב די קדושה איז פול איז די קליפה פאררויסט.

טיש, און מען דארף זיך אנלעגען ביי די סעודה, אזוי ווי חז"ל האבן ערקלערט (אין מספכת ברכות דף מב סוף עמוד ב'), "הסבו אֶחָד מִבְּרֵךְ לְכָלֶם", נאכדעם וואס זיי לעגען זיך אן, מאכט איינער די ברכה און איז מוציא יעדן איינעם.

און איידער דער זוהר תקדוש רעכנט ווייטער אויס די אנדערע זעקס זאכן, זאגט ער, און אום שבת דארף מען ביי יעדע זאך וואס מען טוט, צולייגן מער אויף דאס וואס מען טוט אינדערואוואך, דאס הייסט, סיי מיט זיין עסן און זיין טרינקען, אז ער זאל עסן און טרינקען פֿעסערע עסנס און געטראנקען ווי דאס וואס ער האט געגעסן און געטרינקען אינדערואוואך, סיי מיט זיין קליידונג, אז ער זאל אנטון שענערע קליידער ווי דאס וואס ער האט אנגעטון אינדערואוואך, סיי מיט זיין אנלענונג, דאס הייסט אז ער דארף אנגרייטן א שיינעם אנלענונג, מיט עטליכע קישענעס און דעקעס וואס זענען שייין אויסגעמאלן, פון אלעס וואס ער האט אין זיין הויז, אזוי ווי מען גרייט אן א חופה פאר א פלה, ווייל שבת איז די מלכה און זי איז די פלה, און וועגן דעם זענען די חכמי המשנה ארויסגעגאנגען אום ערב שבת און האבן געפֿעדערט אנמקעגן איר אין וועג, און זיי האבן געזאגט "בואי פלה, בואי פלה", קום פלה, קום פלה

וממשיך ואמר יצַר טוב, מְטְרוֹנִיתָא קְדִישָׁא כִּי הֵיצַר טוֹב שְׂבָאדֵם הוּא בְּחִינַת הַמַּלְכָה הַקְּדוּשָׁה, דְּהֵינּוּ מְלָכוֹת הַקְּדוּשָׁה דְּנִחְתָּא בְּשַׁבַּת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה הַיּוֹרֶדֶת בְּשַׁבַּת לְשֵׁרֹת עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כְּלִילָא מְעַשְׂרֵי סְפִירָן וְהִיא כְּלוּלָה מִכָּל עֵשֶׂר סְפִירוֹת, מְעַשְׂרָא בְּשַׁבַּע שְׁמֵהּן שְׁאִינָן נְמַחְקִין וְהִיא מְעוּסְרַת בְּשַׁבַּע שְׁמוֹת שְׂאִינָם נְמַחְקִים (הַמְּנַזְרִים נִמְס' שְׁעוֹת דָּף לָהּ סוּע"א), בְּכַמְהָ מְרַפְּבוֹת דְּחִיּוֹן וּבְכַמְהָ מְרַכְבוֹת שֶׁל חַיּוֹת הַקְּדוּשָׁה, וּבְכַמְהָ חֲיִילִין וּמְשַׁרְיִין וּבְכַמְהָ צְבָאוֹת וּמַחְנוֹת הַבָּאִים עִמָּה לְשֵׁרֹת עַל יִשְׂרָאֵל, וּמְלָפָא נְפִיק לְקַבְּלָא בְּכַמְהָ מְשַׁרְיִין וְהַמֶּלֶךְ הַקָּב"ה יּוֹצֵא לְקִרְאָתָהּ בְּכַמְהָ מַחְנוֹת מְלָאכִים, (כִּשְׁהִיא עוֹלָה בְּשַׁבַּת מַעוֹלָס הַנְּרִיחָה לְאַלְלוּת, וּמִשָּׁם יּוֹרֶדֶת הָאַרְחָה לְשֵׁרֹת עַל יִשְׂרָאֵל), וְאַשְׁתְּאַרְתָּ יִצַּר הָרַע שְׁפַחָה בִּישָׂא פְּחֻשׁוֹכָא כְּאַרְמְלָתָא בְּלֹא בַעֲלָהּ וְהֵיצַר הָרַע שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁפַחָה הָרַע שֶׁהִיא הַלִּילִי"ת, נִשְׁאַרְתָּ בַּחֲשֶׁךְ כְּאַלְמָנָה בְּלֹא בַעֲלָהּ, בְּלֹא מְרַפְּבוֹת וּבְלֹא שׁוֹם מְרַכְבָּה אֲלֵיהָ.

וְאַלִּין דְּאַתְמַר עֲלֵיהּ וְאֵלּוּ הֵם הַנְּאֻמֵּי עֲלֵיהֶם (ע"י ז'ה ז'מס"כ ז'צ'אורֵינו ז'מ"ז מ"י סו דף לו ע"א) לְמַזְבְּחִין וְלִמְקַטְרִין לְמַלְכַת הַשְּׁמַיִם וְלִמְזוֹלוֹת אֲשֶׁר לֹא צְוִיתִי פִּי מַלְכַת שְׁמַיִם, הֵינּוּ כּוֹכַב גְּדוֹל בְּשָׁמַיִם, הוּא פּוֹלְחָנָא דְּשְׁפַחָה בִּישָׂא דְּשִׁלְטִי הֵינּוּ עֲבוּדָה שְׁעוּבָדִים לְשַׁפְּחָה הָרַע הַשּׁוֹלְטָת בְּעַרְבֵי שְׁפָחוֹת וְעַרְבֵי לִילֵי רְבִיעִיּוֹת, מָה הוּוּ אֵלִין עֲבָדִין מָה הִיוּ אֵלּוּ עוֹשִׂים בְּשַׁבַּת, הוּוּ נְטִילִין לְבוֹשִׁין אֹפְקִינִין, וְחֻשְׁכָּאן נְהוֹרִין הִיוּ לּוֹקְחִים וְלוֹבְשִׁים בְּגָדִים שְׁחוּרִים, וְהִיוּ מְכַבִּים אֶת הָאוּרוֹת, וְעֲבָדִין הַסְּפָדָא בְּלִילֵי שְׁפָחוֹת וְהִיוּ עוֹשִׂים הַסְּפָדִים בְּלִילֵי שַׁבָּתוֹת, כְּדִי לְאַשְׁתַּתְּפָא בְּהַדְּהָ כְּדִי לְהַשְׁתַּתֵּף עִם הַלִּילִי"ת בְּאַבְלָה, כְּמָה דְּאִיהִי שְׂרִיָּא כְּמוֹ שֶׁהִיא שׁוֹרָה בְּצַעַר וּבְעַצְבוֹת וּבְחֻשְׁךְ, פִּי גַם זֶה לְעוֹמֵת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים כְּמוֹ שֶׁשִׁשׁ בְּקְדוּשָׁה בְּשַׁבַּת מְנוּחָה וּשְׂמִחָה וְאוּרָה לְיִשְׂרָאֵל, כִּךְ יֵשׁ בְּקַלִּיפָה בְּשַׁבַּת חֲשֶׁךְ וְעַצְבוֹת לְגוּיִם.

הרי כנגד מה שעובדי שפחה בישא לובשים בשבת בגדים שחורים, תיקנו חז"ל לישראל ללבוש בשבת בגדים לבנים ויפים, וכנגד מה שהם מכבים את הנרות, מצווה בליל שבת להאיר את הבית בנרות רבים, וכנגד מה שהם עושים הספדים, ישראל שרים שירות ותשבחות בשמחה גדולה לכבוד השבת.

ע"ט

שְׁפָחוֹת אֵין אֵין דִּי אֲוֹנָנִין פּוֹן דִּי נַעֲכַט צוּ מִיטְוֹאָה, וְוֹאֵם הָאָבִין דִּי מְעַנְטְשֵׁן גְּעוּטוֹן אוֹם שַׁבַּת, זִי הָאָבִין גְּעוּנְמֵן אֵין אֲנְגֵעֵטוֹן שְׁוֹאֲרֵצֶע קְלִידֵדֶר, אֵין זִי הָאָבִין פֶּאַרְלֵאשֵׁן דִּי לִיכְט, אֵין זִי הָאָבִין גְּעַמְאָכְט קְלֵאָג אֵין דִּי נַעֲכַט פּוֹן דִּי שְׁפָחוֹת, כְּדִי זִי צוּ פֶּאַרְמִילִיגִין מִיטְוֵן לִילִי"ת אֵין אִיר מְרוֹיעֶר, אַזוֹי ווִי רוֹט אֵין אַ צַעַר אֵין אֵין מְרוֹיעֶר אֵין אֵין פִּינְסְטֶרְנִישׁ, ווִייל "גַּם אֵת זֶה לְעוֹמֵת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים", גֵּאָט הָאָט גְּעַמְאָכְט אֵינִים אֲנִמְקֵעֵן דְּעַם אֲנִדֶּרְךָ, אַזוֹי ווִי עַם אֵין דָּא בִּי דִי קְדוּשָׁה אוֹם שַׁבַּת רוּ אֵין פֶּרִיד אֵין לִיכְטִיגְקִיט צוּ דִי אִידֵן, אַזוֹי אֵין דָּא בִּי דִי קְלִיפָה אוֹם שַׁבַּת פִּינְסְטֶרְנִישׁ אֵין מְרוֹיעֶר צוּ דִי גוּיִם.

זַעֲנוּ מִיר אַז אֲנִמְקֵעֵן וְוֹאֵם דִּי וְוֹאֵם דִּינְעֵן צוּ דִי שְׁלַעֲכֵטֶע דִּינְסֵט טוֹעֵן אֵין אוֹם שַׁבַּת שְׁוֹאֲרֵצֶע קְלִידֵדֶר, הָאָבִין חו"ל מְתַקֵּן גְּעוּעוֹן פֶּאַר דִּי אִידֵן אֲנִצְטוֹן אוֹם שַׁבַּת ווִייסֶע אֵין שִׁינֵע קְלִידֵדֶר, אֵין אֲנִמְקֵעֵן וְוֹאֵם זִי פֶּאַרְלֵעֵשֵׁן דִּי לִיכְט, אֵין אַ מְצוּהָ אַז אֵין דִּי גֵאָכְט פּוֹן שַׁבַּת זֹאל דָּאֵם הוִיז ווִין פֶּאַרְלִיכְטֵן מִיט אֲסַאָךְ לִיכְט, אֵין אֲנִמְקֵעֵן דְּעַם וְוֹאֵם זִי מֵאָכֵן קְלֵאָג, זִינְגֵעֵן דִּי אִידֵן שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת מִיט גְּרוּיִם שְׁמִחָה לְכָבוֹד דִּי שַׁבַּת.

אֵין עַר זְאָגְט ווִיטְעֶר, ווִייל דֶּער יִצַּר טוֹב פּוֹנֵעַם מְעַנְטְשׁ אֵין בְּבַחֲינַת דִּי הֵיילִיגֶע מְלָכָה, דָּאֵם הֵייסֵט דִּי הֵיילִיגֶע שְׂכִינָה וְוֹאֵם קוֹמֵט אַרְאֵפּ אוֹם שַׁבַּת צוּ רוֹעֵן אֵיבֶעֶר דִּי אִידִישֶׁע קִינְדֶּר, אֵין זִי עֲנִטְהַאָלֵט אֵין זִיךְ אֵלֶע צַעֵן סְפִירוֹת, אֵין זִי אֵין פֶּאַקְרוֹינֵט מִיט דִּי זִיבֵן שְׁמוֹת וְוֹאֵם מְעַן טָאָר גִּישֵׁט אוֹיסְמֵקֵן (וְוֹאֵם ווערן עֲרַקְלֶעֶר אֵין מְסַכֵּת שְׁבִיעוֹת דָּף לָהּ סוֹף עֲמוּד א'), אֵין מִיט עֲמִלִיכֶע רִיטְוֵעֵנְעֶעֶר פּוֹן חַיּוֹת הַקְּדוּשָׁה, אֵין מִיט עֲמִלִיכֶע מִילִיטֶער אֵין מַחְנוֹת וועלְכֶע קוֹמֵעֵן מִיט אִיר צוּ רוֹעֵן אֵיבֶעֶר דִּי אִידֵן, אֵין דֶּער קְעַנִּיג דֶּער אֵיבֶעֶרְשֶׁטֶער גִּייט אַרוֹים אֲנִמְקֵעֵן אִיר מִיט עֲמִלִיכֶע מַחְנוֹת פּוֹן מְלָאָכִים, אֵין דֶּער יִצַּר הָרַע וְוֹאֵם עַר אֵין בְּבַחֲינַת דִּי שְׁלַעֲכֵטֶע דִּינְסֵט וְוֹאֵם זִי אֵין דִּי לִילִי"ת, בְּלִיכְט אֵין דֶּער פִּינְסְטֶרְנִישׁ אַזוֹי ווִי אֵין אֲלִמְנָה אֵין אִיר מֵאָן, אֵין אֵין קִיין רִיטְוֹאָגֵן צוּ אִיר.

אֵין דִּי זַעֲנוּ דִּי וְוֹאֵם עַם אֵין גְּעוּאָגְט גְּעוּוֹאָרֵן אוֹיף זִי, "לְמַזְבְּחִין וְלִמְקַטְרִין לְמַלְכַת הַשְּׁמַיִם וְלִמְזוֹלוֹת אֲשֶׁר לֹא צְוִיתִי", צוּ דִּי וועלְכֶע שְׁעַכְטֵן אֵין בְּרַעֲנֵעֵן קְטוּרַת צוּ דִּי גְרוֹיֶסֶע שְׁטַעֲרֵן אֵין הֵימֵל אֵין צוּ דִּי מְזוֹלוֹת, וְוֹאֵם אִידֵן הָאָב דָּאֵם גִּישֵׁט פֶּאַפּוֹלִין, דָּאֵם אֵין אֵין עֲבוּדָה וְוֹאֵם זִי דִינְעֵן צוּ דִּי שְׁלַעֲכֵטֶע דִּינְסֵט וְוֹאֵם זִי גְעוּעֵלְמִיגְט אֵין דִּי אֲוֹנָנִין פּוֹן

אין הברכה שורה אלא על ידיים טהורות

חד, נטילת ידים דבר הראשון מהעשרה דברים, הוא נטילת ידיים, וענינו הוא דהכי אוקמוה רבנן דמתניתין כי כך פירשו חכמי המשנה (נמס' נרכות דף נג סוע"ג), ידים מזוהמות פסולות לברכה, בגין דאינון שניות לטומאה לפי שידיים מזוהמות הם שניות לטומאה (כמנזלר נמס' ידים פ"ג מ"ג), דהיינו שנאחזות בהם הקליפות. ואמר דאיהו שהקליפה בעצמה היא אב הטומאה, והיא נדבקת בעשיה דאיהו ראשון שהוא ראשון לטומאה, ואז הוא עושה שני בחולין שהוא ביצירה, ועל כן הידים שבחינתם משם נטמאין, וכל זה שהידיים נקראות שניות לטומאה, הוא פד אינון מסאבות כשהידיים הם טמאות, וכד אינון טהורות אבל כשהידיים הם טהורות אחר שנטל את ידיו, אינון שניות לברכה אז הם שניות לברכה, כי כשנותן על הידים את מים השניים שהם חסדים, אז ממשיכים את הברכה בפנימיות מן הבריאה וגם מאור האצילות, ואז היצירה שהיא האמצעית ששם היא בחינת הידים, הם שניות לברכה, דברכה לא שריא אלא על טהרה כי אין הברכה שורה אלא על ידיים טהורות.

ע"ט

טמא ווייל זייער בחינה איז פון דארט, און דאס אלעס אז די הענט ווערן אנגערופן שני לטומאה, איז ווען די הענט זענען טמא, אבער ווען די הענט זענען טהור דורכדעם וואס ער האט געוואשן זיינע הענט, דעמאלטס זענען זיי שני לברכה, ווייל ווען ער לייגט ארויף אויף די הענט די וואסער וועלכע זענען שני וואס זיי זענען חסדים, דעמאלטס איז מען ממשיד די ברכה בפנימיות פון די בריאה און אויך פונעם אור האצילות, און דעמאלטס איז די יצירה וועלכע איז די מיטלסטע וואס דארט איז די בחינה פון די הענט, זענען זיי שני לברכה, ווייל די ברכה רומט נאר אויף ריינע הענט.

די ברכה רומט נאר אויף ריינע הענט

די ערשטע זאך פון די צען זאכן, איז דאס וואשן די הענט, און דאס ענין דערפון איז ווייל אזוי האבן עם די חכמי המשנה ערקלערט (אין מסכת ברכות דף נג סוף עמוד ב), שמוצינע הענט זענען פסול צו די ברכה, ווייל שמוצינע הענט זענען שני לטומאה (ווי דאס ווערט ערקלערט אין מסכת ידים פ"ג מ"ב), דאס הייסט אז די קליפות האלטן זיך אן אין זיי. און דאס איז ווייל די קליפה אליין איז אן אב הטומאה, און זי ווערט אנגעקלעבט אין עשיה, ווייל ער איז א ראשון לטומאה, און דעמאלטס מאכט ער א שני ביי חולין וואס איז אין יצירה, און דעריבער ווערן די הענט

שבח דא שירתא

און דאס האט רשב"י עליו השלום געשטעלט אין די תיקונים זיבעציג אופנים אין די ווארט בראשית וכו', און ער האט זיי גערופן תיקוני הזוהר. ווייל דער נאמען זוהר ווערט אזוי גערופן וויבאלד עס איז א לשון פון ליכטיגקייט, און אור באמערפט בגימטריא רז, און דאס איז דער אור הגנוז וואס דער אויבערשטער האט עס באהאלטן אין די תורה. אבער פארוואס האט ער מפרש געווען נאר די זיבעציג אופנים אין די ווארט בראשית, און פארוואס האט ער זיי אנגערופן תיקונים.

נאר, רשב"י האט מגלה געווען און געעפנט די זיבעציג אופנים פונעם ווארט בראשית, אז דורכדעם זאל דער מענטש האבן דעם מעגליכקייט צו מתקן זיין אלעס וואס איז אריבער אויף אים - דורך תשובה, און דורכדעם וועט אים דער אויבערשטער בענטשן, אז אייערע זינד וועלן זיין "פשנים", אזוי ווי די יארן וועלכע זענען לויטן סדר פון ששת ימי בראשית, און דעמאלטס "פשלג לבינו", וועלן זיי ווערן ווייס ווי שניי וכו'.

און דערפאר פירן זיך אידן צו לערנען אינעם ספר התיקונים אין די טעג פון חודש אלול און עשרת ימי תשובה, ווייל אט די פערציג טעג זענען ימי רצון וואס דעמאלטס זענען געגעבן געווארן די צווייטע לוחות צו משה רבינו עליו השלום מיט אלע ווערטער פון די תורה.

(פרי צדיק לרבי צדוק הכהן מלובלין פרשת שופטים אות ח')

פרשת עקב תשפ"א

צו באקומען דעם גליון יעדע וואך שיקט א אימייל צו: 3022233@gmail.com

ה

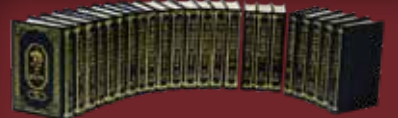
הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"ובלכתך בדרך"
פארמאט
70 כרכים
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
(6.5/4.5 ln)

גרויסע סעט
(ln 9.5/6.5)

קלענערע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער
(ln 7/5)

845.664.5168

פאר
דעליווערי
רופט: